

Miért kell egy olyan sportklub Leisztinger Tamásnak, ami nem hoz hasznot? Mi volt a legmegdöbbentőbb futballélménye a DVTK ügyvezetőjének? Merre tart a diósgyőri sport? – ezekről a témákról is beszélgettünk Sántha Gergellyel, a klub ügyvezetőjével.

Diósgyőri örömbank?

- „Mély depresszió, rengeteg fájdalom. Sokba kerül, de a pénzügyeket figyelmen kívül hagyva is, nyolc borzalmas pillanatra jut két jó.” Tudja kinek a szavai ezek?

- Attól tartok, hogy igen.

- Még nincs egy éve, hogy a DVTK tulajdonosa, Leisztinger Tamás a fentieket nyilatkozta a piros-fehér klubbal összefüggésben. Most azonban mintha jobb hangulat uralkodna Diósgyőrben...

- Folyamatosan törekszünk arra, hogy mind a tulajdonosnak, mind a többi, a DVTK-val valamilyen módon érintkező embernek egyre több örömteli pillanatot okozzunk, akár a klub szakosztályainak szereplésével, akár egyéb területeken. Ettől függetlenül Leisztinger Tamásnak szívügye a sport; maga is sportol, hobbi szinten focizik, pingpongozik, és úgy tudom, mostanában bokszol is, valamint mint minden komoly belső motivációval rendelkező ember, nem szeret veszíteni. Habár tulajdonosunknak számos komoly befektetése van, a Diósgyőr mégis más, mint a többi. Tamást örömmel tölti el, hogy a hét éve megkezdett munkával stabilitást adott a klubnak, Borsodban számítanak rá az emberek, és ez jó érzés.

- Jól értem, hogy egy nagyon gazdag embernek sem a pénz áll az első helyen, hanem fontosabb az érzés?

- A DVTK olyan befektetése az Arago Holdingnak, amivel sok ember életéhez tud pozitív módon hozzájárulni, és ez felemelő dolog. A cég CSR (Corporate Social Responsibility) politikájában a diósgyőri sport kiemelkedő helyet foglal el, hiszen a DVTK a portfóliónknak az az eleme, amelyen keresztül visszaadhatunk valamit az embereknek.

- Komolyan mondja, hogy a DVTK inkább társadalmi felelősségvállalás, mint üzleti tevékenység?

- A labdarúgás szűz terület volt a tulajdonosunk számára, mikor hét évvel ezelőtt belevágott. Nagy kihívás, hogyan lehet egy sportklubot sikeresen menedzselni - ebben még nem volt tapasztalatunk. Az viszont kifejezetten jó, hogy olyan tulajdonosa van a DVTK-nak, aki elhivatott, valamint pénzügyi szempontból is több lábon áll, hiszen ezzel képes megteremteni a klub anyagi hátterét. A DVTK egyelőre inkább csak viszi a pénzt. Ezen felül, habár ez egy több szempontból fontos projekt, mégis csak egy a több közt, és a klubról is pusztán a fontosabb információk jutnak el Leisztinger Tamáshoz.

- Magyarul ön ügyvezetőként csak annyit tolmácsol, amennyit jónak lát?

- Általában részletesen beszámolunk a klubban történekről, de ez alatt természetesen nem a napi operatív irányítás részletei értendők. Mindazonáltal naivitás lenne azt feltételezni, hogy a tulajdonos csak rajtam keresztül érintkezik a DVTK-val. Ezen a szinten már senki sem engedheti meg, hogy csupán egyetlen emberre hagyatkozva kísérje figyelemmel a portfóliójának elemeit.

- A tulajdonos motivációjáról, szerepvállalásáról már sokat lehetett hallani, de arról kevésbé, hogy az ön személyében mit keres egy budapesti bankár a DVTK élén?

- Aki olyan vagyonnal rendelkezik, mint Leisztinger Tamás, nehezen bízik meg új emberekben. Mi évek óta együtt dolgozunk, persze ettől még mondhattam volna nemet a felkérésére, mégis elvállaltam, mert motiváló, érdekes és építő feladat. Komoly kihívás. Körülbelül 7 éve, a diósgyőri munka kezdetekor volt egy számomra is operatívabb időszak, ami hihetetlenül intenzív volt; gazdaságilag konszolidáltuk a céget és levágtuk a vadhajtásokat, hogy normálisan tudjunk működni, de most talán egy új lépcsőfokhoz érkezett a fejlődés, és ez ismét többet követel, többek között tőlem is.

- Milyen vadhajtásokra gondol?

- A magyar futball a 2010 előtti évtizedekben igen komoly lejtmenetben volt. Nem volt megfelelő finanszírozás, nem volt infrastruktúra, sportszakmai rendszer, edzőképzés, minőségi szövetségi munka és még sorolhatnám. Mindemellett sokan nem a legtisztességesebb szándékkal mozogódtak a labdarúgásban, nem investáltak semmit, csak kivenni akartak. Amikor 2010-ben szerepet vállaltunk Diósgyőrben, alapjaiban rendbe tettük a dolgokat. Most ismét intenzívebb a munka, mert szeretnénk felépíteni egy regionális multisportklub modellt. Részben külföldi példák alapján, részben saját kútfőből.

- Azt mondják a biológusok, hogy hét év alatt a sejtek is teljesen kicserélődnek. 2010 óta a DVTK-nál is kicserélődött szinte mindenki. Néhány kivételtől eltekintve szinte csak ön maradt és a „szertáros, Katika”.

- Kicsit távolabbról futok neki a válasznak. Nehéz volt az első időszak, nem volt áttekinthető a gazdálkodás, nem tudtuk átvilágítani a céget, mert például nem álltak rendelkezésre az ehhez szükséges dokumentumok sem. A humán erőforrás állomány is ennek megfelelő volt, tisztelet a kivételnek, hiszen ma is van több olyan kollégánk, aki akkor is a csapat tagja volt, és akivel most is szívesen dolgozom együtt. Általánosságban elmondható azonban, hogy olyan átláthatatlan viszonyok uralkodtak, amelyhez nem voltam hozzászokva az előző munkáim során. Valóban, sokan elmentek, de a helyükre érkezők már jó színvonalat képviselnek.

- A diósgyőri közeg nem éppen a befogadásáról híres, bár a teljesítményt mindig nagyra

értékelik. Mennyire tekintik betolakodónak budapestiként?

- Általában kedvesek velem és mosolyognak rám, de ez alapvetően nem nekem szól, hanem a tulajdonos befolyásának és pénzének. Talán nem is törekedtem kifejezetten arra, hogy befogadjanak, a magam előtérbe helyezése helyett inkább azt szerettem volna, hogyha maga a DVTK válik integrálóvá, egy olyan helyé, ahová jó tartozni sportolóként, szurkolóként, munkatársként és támogatóként egyaránt.

- Akkor igaz lehet, amit a vezetők magányáról mondanak, hogy nem igazán kapnak őszinte visszajelzéseket, és a csapatba sem önmagukért fogadják be őket?

- Igen, ez így van. A vezetés olyan csapatjáték, ahol a vezető nem a csapat tagja, viszont felelősséggel tartozik a munkatársaiért és a megbízója felé is. Jó lenne azonban, ha a vezetőt nem a hatalma miatt fogadnák el, hanem azért, mert igaza van.

- Steve Jobs, az Apple alapítója azt mondta, hogy az emberek gyakran nem tudják, mit akarnak, amíg meg nem mutatod nekik. Mintha ez igaz lett volna a Diósgyőrrre is, hiszen mondhatni, hogy évtizedeken át nehézkesen működött.

- Ez nem diósgyőri specifikum. Országos szinten nem működött a labdarúgás, az észak-magyarországi régió pedig még ehhez képest is elhanyagoltnak számított. Miskolcon azonban igen komoly érdeklődés övezi a labdarúgást és erre lehet építeni, itt megfelelő koncepcióval lehet eredményeket elérni.

- Emlékszik az első diósgyőri meccsére?

- Talán még emlékezetesebb az első kelet-magyarországi rangadóm 2010-ben. A hangulat, a szurkolás, ahogyan énekeltek a drukkerok, az felejthetetlen élmény volt. Volt azonban egy másik aspektusa is a találkozónak. Az ellenfelünk tulajdonosa bejött az alagsori irodánkba. Akkor még egy kis szuterénban ült az egész klubvezetés. Fényképet is készítettem az irodáról, hogy megmaradjon mementónak, milyen állapotok uralkodtak itt. Viszont a körülményeknél is meglepőbb volt, amit a riválisunk akkori tulajdonosa mondott. Úgy fogalmazott: semmilyen eszköztől nem riad vissza, hogy ők kerüljenek fel az NB I-be és ne a DVTK. Ez a kijelentés igen kijózanító belépő volt számomra a magyar focivalóságba.

- Mégis a Diósgyőr jutott fel!

- Ilyen az élet!

- Már mondott néhány szót a „vadhatjások” lenyesegetéséről. Csak ott indulhat minőségi foci, ahol a közeg is tisztul. Látszik már valami változás?

- Nagymértékű tisztuláson esett át a magyar labdarúgás, és ebben voltak drasztikusabb és kevésbé drasztikus lépések is. Több dolgot is említhetnék, például a bundabotránnyal érintett játékosok elleni fellépést, vagy azt, hogy kizártak csapatokat, akik nem teljesítették a klublicenc követelményeit. Ezek sokak számára fájdalmas lépések voltak, de ennek is köszönhető, hogy napjainkban egészen más sporttal foglalkozni Magyarországon, mint néhány éve.

- Ön szerint minek köszönhető ez a tisztulás?

- A szigorúbb szabályozásnak, a tisztábban beáramló pénznek, a működő utánpótlás támogatási rendszernek és a kiszámíthatóságnak.

- Másrészt azonban vannak, akik sokallják az állami pénzek beáramlását a labdarúgásba. Mi tartható túlzottnak?

- Lehet, megköveznek érte, de én elsősorban nem focifanatikus vagyok, hanem magát a sportot szeretem általános értelemben. Érdekes megfigyelni, hogy akár a budapesti, akár a miskolci barátaim - mert hála Istennek, már vannak néhányan az utóbbiak is - egyforma lelkesedéssel fordulnak a futball, a sport felé. Ugyanezt tapasztalom a különböző társadalmi rétegekből érkező szülőknél is, akiknek a gyerekei nálunk fociznak, vagy a budapesti barátaimnál, akiknek a gyerekei különböző klubokban, de rendezett körülmények között tudnak sportolni. Számukra nagyon fontos, hogy milyen pályán fociznak a gyerekek, milyen öltözőben öltöznek, ki tanítja őket, milyen az egész közeg, és ez milyen befolyással van a fiatalok - nem feltétlenül csak sportszakmai értelemben vett - fejlődésére. A sportnak és benne a labdarúgásnak kiemelkedő társadalomépítő szerepe van – ezt nagyon jó ismerte fel Magyarország jelenlegi kormánya. Manapság egyre több jó szakembert lehet bevonni a futball bármely területére, és ez lehet a fejlődés egyetlen útja. Talán el sem hiszik, de komoly munka van abban, hogy öt tehetséges fiatalból legalább egyet megszerezünk a sport számára, hogy majd jó sportmenedzser, edző, vagy akár szakmai igazgató váljék belőlük.

- Ön az Arago több projektjén dolgozik, köztük a DVTK az egyik, amiről ráadásul azt mondják, hogy nem lehet belőle nyereséget kihozni. Miért foglalkozik vele?

- Valóban, ettől a befektetéstől nem várhatunk egyelőre hozamot. A közeg azonban engem is inspirál. Valami újat, egyedit, működőt építeni, ami korábban nem volt, az alkotás.

- Azt hallottam, hogy mostanában sok időt tölt Diósgyőrben.

- Próbálom komolyan venni a feladatomat, de a befektetett munka nem mindig jár sikerrel. Gondolja el, hiába dolgozunk egész héten becsülettel, ha a hétvégén kikap a focicsapat, mindenki csalódott és engem is a pokolba kíván. Ez úgyvezetőként is megterhelő tud lenni.

- Diósgyőrben megszokták a szurkolók, hogy gyakran váltogatták egymást a tulajdonosok, a „nagy befektetőjelöltek”, akik nem fukarkodtak az ígéretekkel. A diósgyőri foci mégsem arról lett híres, hogy töretlenül ível fölfelé a csillaga. Az elmúlt hét évben mintha visszafogottabb tervek lettek volna.

- Én úgy emlékszem, hangzottak el néhányszor ígéretek, de engem nem igazán az érdekel, hogy éppen hányadik helyen végez a focicsapat a bajnokságban.

- Akkor mi érdekli?

- Az, hogy minden területen mindig jobbak legyünk, mint tegnap, és ez automatikusan elvezethet oda, hogy elérjünk majd egy valóban komoly eredményt. Hiteltelen lenne a számból, ha azt mondanám, hogy a dobogóra várom a DVTK-t, mert nem értek a foci sportszakmai részéhez, viszont azt szeretném, hogyha középtávon a DVTK és a Diósgyőr név jelentene valamit akár Magyarország határain túl is. Ez most még messze van, de jó úton vagyunk, és az észak-magyarországi régióval a hátunk mögött nagyobb az esélyünk a sikerre.

Fekete Zsuzsa